

Memòries d'en Yago (VII)

Un relat de: [Biel Martí](#)

Passaren els dies i vaig haver de superar aquells sentiments que detestava però que no podia evitar. I com no, fou l'Andrea, apareixent com un àngel guardià, qui em salvà. Altre cop de Celestina, la germana gran aconseguí unir dues persones que, per motius incerts, no tenien precisament un estiu del tot agradable. Gràcies a la seva infinitat de contactes, va saber que la Clara passava un mal moment al no estar bé amb les seves amigues. Jo coneixia una discussió de principis d'estiu, pel que sembla la cosa no va morir allí. Els balls del final de l'estiu van deixar de ser avorrits (com només ho estaven sent aquells dies) i es convertiren en una autèntica aventura emocional. Va tornar el rumor del nostre festeig esborrat per falta de proves i, aleshores, entra aquella felicitat adolescent vaig escoltar, per primer cop, una frase que, molt contra voluntat, sentiria moltes altres vegades en el futur:

-No m'importa que es creguin que som parella -va dir ella primer-, la veritat és que em fa gràcia i tot -i després afegí, trencant la meva boira-. Per què només tu i jo sabem que som amics i res més, i això és el que importa.

Doncs no, allò no era el que importava. Jo esperava que allò fos alguna cosa més que una amistat estiuenca. Però esperava en va i malgrat els consells d'en Bernard, que deia amb aire de menyspreu una frase amb el seu idioma que era interpretable com: "Engega-la a passeig" o "Ella s'ho perd" o una mescla d'aquestes dues més algunes expressions afegides. Jo em deia a mi mateix: "Això és el que haig de fer" o "Em mantindré allunyat i així em trobarà a faltar". Però no ho feia. Seguia veient-la les nits de ball i passejàvem pels carrers de Puerto Camarón, mentre l'escoltava i m'inventava històries que estiguessin al seu nivell. Ja que al seu costat els meus problemes em semblaven superficials, encara que vistos des de fora tinguessin el mateix pes. Això és una cosa que vaig aprendre amb el temps crec: els fets que li passen a un tenen la mateixa importància que els que passen als demés, però els tenim en compte segons una escala de valors que prioritza, entre d'altres, l'estima que professem a l'altre, la que ens tenim a nosaltres mateixos i allò que des de fora ens han dit que és més fonamental. Mort, traumes infantils, malalties, feina, família, amor, amistat... així fins arribar a allò que no val res, diferent per cadascú. Bé, la qüestió és que mentre jo em frustrava una vegada i una altra amb la Clara, la relació entre la Brigitte i en Leandro es convertia en osca profunda. I al mateix temps, l'Andrea anava amb un del seu grup d'amistats, un tal Xavier que, per raons perceptibles a la vista, recordava en excés a en Lluís, el ros amb cara de surfista que no sabia ballar i deia que no li agradava. Així com aquest aconseguí caure'm bé, a en Xavier el vaig aguantar menys que ma germana. Recordo que quan el deixà, ell li escrivia cartes d'amor apassionades en les que no feia més que descriure el seu patiment. Al començament, l'Andrea les llegia amb certa compassió, però quan acabà l'estiu i seguien arribant sobres blancs, els obria amb mala cara, trencant el paper i llençant la carta abans d'acabar de llegir-la. Vaig descobrir més endavant que després les guardava dins una caixa de sabates buida, amagada en un espai perdut d'un armari del nostre pis a Yago.

En l'àmbit familiar, a part de la relació d'un gel cada cop més solidificat entre el pare i la mare, allò que em preocupava era l'evolució de la Èlia. La petita del nucli seguia jugant sola, dibuixant a la platja i, de tant en tant, escrivia poesia. Poesia d'una tristor sangglaçant, d'una foscor angoixant, d'una fragilitat esgarrifosa. El primer cop que me'n deixà llegir una, em va fer prometre que no les ensenyaria a ningú, ni tan sols a l'Andrea. I allò encara em preocupà més. Des de sempre, els tres érem una mena de "pack". Allò que li passava a l'Andrea, jo ho compartia; allò em passava a mi, l'Andrea ho compartia; allò que li succeïa a la Èlia ho compartíem l'Andrea i jo. És clar que havíem crescut, l'Andrea era molt més independent als seus dinou anys, jo estava entrant a la sempre conflictiva adolescència i l'Èlia, amb deu anys, tenia una personalitat formada, molt més complexa del que crèiem. Un dia, en secret, vaig ensenyar a la gran el poema de la petita, no sense un remordiment profund i dolorós. La cara de l'Andrea, a mesura que les paraules, els versos i els quartets es succeïen, es va convertir en una expressió d'incertesa que em va fer veure que la gran ja es trobava massa lluny de la Èlia com per entendre-ho. L'Andrea seguia prop meu, però aquella part d'ella que s'havia anat distanciant de la família, per edat o condició, pel què fos, s'havia separat també de la Èlia. I aquí, per primera vegada, vaig veure que aquelles relacions paternals idolatrades des de la meva infància eren mentida, que no tot eres simples malestars ocasionals, sinó que hi havia alguna cosa més. Malgrat tot, per por o incomprensió, aquest pensament es va esvaïr en instants, per tornar anys més tard.

Una de les coses que més seriosa esdevingué aquell estiu, als meus catorze anys, fou el futbol. Com a via d'escapament a tot el que rodejava pensaments i sentiments va resultar molt gratificant. Seguia essent un titular indiscutible. La meva família al complert venia a secundar-me a la majoria de partits, en els que ja no solament ens enfrontàvem a equips pròxims, sinó que els d'Eslàvia, Yago, Andrea i Santo Tomás entraven en aquella lliga d'estiu. Ens traslladàvem en autocar però de forma seriosa i no en una excursió com abans- Això si, l'augment de competència va fer que, la majoria, passéssim de ser bons a ser discrets. Menys en Leandro, que seguia essent

l'estrella del Puerto Camarón. Em donava la sensació que jo suava més als entrenaments i m'esforçava més per ser reconegut, no recordo grans errors ni que es posés mai en dubte la meva capacitat com a extrem esquerra, però malgrat tot quedava sempre com un més, era el número 7, el que centrava, donava assistències i marcava de tant en tant, aquell que "juga bé, però no destaca". I això em semblava pitjor que no jugar. El mateix Leandro va comentar en una ocasió que la meva titularitat indiscutible era el reconeixement que cercava; però jo volia la felicitació al vestuari, volia l'enhorabona dels demés pares i mares. La meva felicitació era la col·lectiva, la de tots els altres, aquella que no especifica noms ni demarcacions, només l'equip en sí. I quan em fixava en els quatre o cinc que no paraven de llepar banqueta, vaig començar a pensar que jo era al camp perquè a ningú li agradava la meva posició, o que eren massa dolents per suplir-me, o que era, juntament amb un altre jugador, l'únic esquerrà de l'equip. De fet, analitzant-ho des de lluny, aquell estiu va suposar una baixada de la meva autoestima, fins aleshores mitja, ara baixa. I de fet, els meus éssers més propers resultaren ser els creadors de les meves ansietats, no per iniciativa pròpia, sinó involuntàriament. Jo era l'amic d'en Leandro; o també, per altra banda, era el germà de l'Andrea; o el "nòvio" de la Clara. S'anà forjant la il·lusió que tots aquells que m'envoltaven i m'importaven tenien més pes que jo, més pes social. L'edat havia fet que ja no fos el ninot de pelfa de les amistats de la meva germana, i que passés de ser membre del grup a ser un ens propi, capaç de mantenir diferents rols socials. El problema era que tots em semblaven, amb les respectives variants, rols de segon. Els demés em conferien l'exclusivitat de la seva presència. Això vaig sentir aquell estiu.

L'única persona que no em produïa aquell sentiment era en Bernard, degut a que no el tenia en bona concepció, suposo. Em queia bé i era graciós, però el vaig valorar molt poc aleshores. En Bernard era feliç en la seva condició. Mai es qüestionava res i, això vaig aprendre-ho més endavant, valorava a la gent amb un criteri únic basat totalment en la seva pròpia concepció. Jo en canvi, vaig passar a valorar-la segons com em valoraven a mi. Aquells que passaven més temps amb mi mereixien un lloc privilegiat a les llistes mentals de valoració de la meva estima cap als demés. La Èlia es mantenia al primer lloc i l'Andrea al segon. El pare havia passat a ocupar un lloc diferent, on es confonia l'amor amb la pietat. En Leandro era el tercer (però perdent posicions cada cop que era amb la Brigitte) i la Clara la quarta, ja no estava a part, en un altar. En Bernard era el cinquè i la seva germana la sisena. I aleshores, després de confeccionar mentalment aquesta llista, la desestimava dient-me que ja era grandet per aquelles coses i que havia d'aprendre a considerar les persones per separat, però no jeràrquicament sinó que cada diferència suposés una igualtat. O una cosa així. I dins d'aquell estat anímic, que en aquells moments no encertava a comprendre, de reflexió i de qüestionar-me tot el que se m'acostava, vaig adquirir l'estranya costum d'aïllar-me al búnker de davant la discoteca. Aparcava la meva bicicleta entre els matolls perquè ningú sabés que hi era, i m'asseia en aquella foscor mutable segons la llum del dia, pensant. I allí, en aquell espai humit i ermità, vaig començar a escriure contes que mai parlaven de res proper. Inventava països i ciutats, inventava sistemes socials i cultures utòpiques. D'entre aquelles parets arrodonides i gastades nasqué "La ciutat protegida". Sense adonar-me'n, la meua manera de canalitzar les inquietuds que m'envoltaven s'anà assemblant a la forma que la Èlia tenia d'escapar del món que veia, i que detestava i l'acovardia. El temps que passava escrivint es multiplicà en pocs dies fins al punt que l'insomni esdevingué quelcom positiu, ja que eren hores aprofitables per omplir folis i folis d'idees vingudes sense explicacions, sense premeditació. Vaig arribar a tenir una llibreta només per emmagatzemar idees futures mentre construïa les presents i depurava les passades. Vaig deixar de fer els deures, degut a que l'hora diària destinada a ells es consumia en literatura de butxaca. Sense tampoc adonar-me'n, imitava la Èlia amagant els contes i les narracions. La diferència és que ningú, fins passats uns mesos, va llegir res.

Per aquelles èpoques, Puerto Camaron havia experimentat diverses de les meves fluctuacions personals, l'última de les quals em va convertir en un ésser callat, que observava sense participar, que simplement acollia les coses que veia i sentia i immediatament les transformava, a la ment, en històries escrites. Aquest canvi, per descomptat, no es donà d'un dia per l'altre, sinó que es convertí en l'estendard de transformació de la meua adolescència. Fins els vint-i-pocs no vaig tornar a participar, com si ja hagués observat el que necessitava i pogués tornar a ser jo mateix. L'última setmana d'aquell estiu, algunes persones s'interessaren pel meu benestar, dient que em trobaven molt callat, i temien que m'hagués passat alguna cosa que no podia explicar. Desengany amorós era el que més sonava. Creien que la Clara m'havia deixat quan en realitat no em va tenir mai. Pensaren que m'havia barallat amb en Leandro. Res d'allò s'acostava a la realitat, simplement havia trobat la manera de no ofegar-me en ella.

Sota un pseudònim que no recordo em vaig presentar al Festival Juvenil de Puerto Camarón amb una de les meves històries i el vaig guanyar. No vaig pujar a recollir el premi al moment, vaig esperar al dia següent per passar per l'ajuntament a buscar-lo. Dues invitacions al parc aquàtic i un curs gratuït de surf per l'any següent.